

„Смисълът на живота винаги се променя, но никога не престава да съществува”

Виктор Франкъл

Когато се погледна в огледалото виждам толкова много неща... Аз съществувам... Част съм от битието... Имам душа, а не просто тяло! Мога да кажа, че съм не просто индивид или човек, а личност, защото имам индивидуалност и свое собствено мнение. Имам мечти, които превръщам в реалност. Поставям си нови цели и покорявам още по-високи върхове. Там посядам, поглеждам света отвисоко и съзерцавам с наслада цялата тази красота. И малко преди да осъзная, че вече имам всичко, което желая си казвам, че мога още повече, защото не само имам свой живот, но и мога да открия смисъла във всичко, което правя.

Ние – хората на 21-ви век рядко търсим и откриваме смисъл в нещо, независимо дали е почти незначително за нас или става дума за самото ни съществуване. Не виждаме основата, върху която се крепим както ние, така и самият ни живот. Свикнали сме да търсим и ценим материалното. Приемаме за съществуващо само това, което можем да докоснем. Но нима смисълът не е онази частица от нашия живот, която въпреки и невидима, винаги остава движеща сила за всичко, което ни донася динамичния вятър на събитията? Кършат се клони, но се появяват други. Нещо се руши, създава се ново. Постоянно се стремим към постигане на целите си, движим се бързо, рядко спираме, гоним мечтите си и вярваме, че те са нашият смисъл, но постигнем ли ги, не оставаме сами. Търсим нови цели и откриваме предизвикателства, променящи смисълът на нашия живот.

Да живееш без да осъзнаваш смисъла на своето съществуване, е като да знаеш, че някъде там в големия свят е скрито съкровище, но да не притежаваш картата, която да ти помогне да го откриеш. Аз имам картата, необходима ми да стигна до своята „златна среда”, където Аристотел ме чака, запознавайки ме с добродетелта. Да, именно доброто е истинският смисъл на живота според мен. Не можем да определим смисъла на живота като една константа, която никога не се променя. Истината е, че колкото повече хора има на света, то толкова повече са и миговете, в които смисълът на живота за тях се променя. Причината за това е факта, че израстваме! Развиваме се и сами поемаме по едни нов път към самоусъвършенстване.

Не спирайте да търсите смисъла на живота си! Понякога ще е трудно да го намерите. Често ще се налага да се изправяте пред огромния свят, за да откриете това, което всъщност се крие в малките ви тела. Ще има моменти, в които ще ви се налага да опознавате другите, за да разберете и самите себе си. Може би, лутайки се в тези въпроси и търсейки смисъла на живота си Пауло Коелю е създал романа “Алхимикът”. В него откриваме толкова много изворчета наред нашата пустиня от лутане. Виждаме как пастирът успява да опознае себе си едва когато прекосява огромната пустош, отваряща му малката вратичка към Аз-а. С нашият живот е същото. Много често океанът от любов, щастие и удовлетворение пресъхва за нас. Оставаме сами в една пустиня. Но дори да не виждаме нищо друго освен пустош и разбити мечти, не бива да спираме да се движим. Някъде там край ситните частици пясък е скътан и смисълът на живота ни.

Теменужка Траянова XI клас